

Nataliya Deleva, *Four Minutes* (Невидими)
Translated from Bulgarian by Izidora Angel

Four Minutes Synopsis

Giving voice to people living on the periphery in post-communist Bulgaria, the fragmented, nonlinear *Four Minutes* centers on an unnamed female protagonist who grows up in a care home for orphaned children. The daily horrors she suffers there create long-lasting trauma, which continues to haunt the narrator long after she comes of age and is able to leave the home. The story follows her coming to terms with the painful memories of being inside the home as well as her struggle to integrate into society as a gay woman who herself wants to adopt a little girl.

In addition to the main narrative, the novel contains nine other standalone character studies of people living on the periphery of Bulgarian society; the sections are each meant to be read in approximately four minutes, a nod to a social experiment which hypothesized that two strangers only need to look into each other's eyes for four minutes to break down the walls between them.

A meticulously crafted social novel, *Four Minutes* takes a difficult, uncompromising look at modern life in Eastern Europe.

Excerpt to be translated

Единственото писмо, което получих някога, беше от Алекс. Нервно написан адрес на получател, за подател – просто „Алекс“. Беше адресирано до всички момичета в Дома, но всяка от нас го прие лично. Навярно така трябваше. Марката бе залепена накриво, без особено старание, а печатът върху нея беше с дата от преди два дни. Мисля, че хартията все още ухаеше на нейните пръсти. Прочетоха ни писмото на глас.

„Почвам направо. Някой ден ще ви изритат от Дома и ще ви изплюят на улицата. Обаче да не се плашите, начини има. Три неща от мен, момичета:

1. Да си вземете яке, здрави обувки и одеяло. Навън е голям студ, особено нощем, като спиш на пейка в парка. Без храна се издържа, но без одеяло си загубен, ти казвам.
2. Полицайте бият яко, братче. Трябва да бягаш, преди да те гепят. Но докато разбереш кога да бягаш, вече са те гепили. Рано или късно всеки разбира как бият полицайте.
3. Когато жабата изяде пчела и тя ужили езика ѝ, жабата повече не яде пчели. Нито оси. Това ми го каза Джони. На него му го е казал Перо, който някога е ходил на даскало. Май само това бил запомнил от там. Обаче сега е спец по химия, ти казвам. Той научил Джони как да си прави сам дозата амфетамин. Също и как да разпознава чистата кока от боклука. За кока обаче искат много мангизи, нещо като седемдесет лева за половинка, а аз ги нямам.
4. Най-лесният начин да изкараш малко мангизи, е да се уредиш в някой нощен клуб. По магистралите не е работа, от опит го казвам. Джони познава повечето шефове на клубове и ни намира клиенти всяка вечер. Обаче каквото изкараш, половината е за Джони. Ако прибереш и един лев отгоре, ще те спуга от бой, ти казвам. И това го знам от опит. И такива работи. Абе въобще, Джони е аверче. Ако някога решите да му се обадите, телефонът му е най-долу. Нещата май станаха четири вместо три, така че от мен толкова. С две думи, оправяйте се. Както вече казах, начини има.

Тел. На Джони...”

Прочетоха ни писмото в спалнята, в която стените бяха напоени със стенания и воня на сперма. Изтрих номера от съзнанието си в мига, в който го чух.